

Opnieuw beginnen

I

Gisteren was ik de hele dag alleen thuis met mijn kleinzoon, omdat zijn ouders en mijn vrouw door gewichtige besognes elders werden opgeëist.

Zo'n kind van zes maanden is voor een opa een full time levensvulling.

Los van het feit dat hij telkens verbreekt moet worden, is het nodig hem verscheidene keren per dag diepe borden met afwisselend witte, groene, bruine of oranje substantie naar binnen te lepelen. Aanvankelijk gaat dat voeren vredig toe. Je dient alleen het gedeelte van de hap dat hij, via zijn onderlip, op zijn kin plaatst, met enige behendigheid toch in zijn mond te schuiven. Link wordt de zaak pas, als het bord bijna leeg is. Honger heeft hij dan niet meer en hij krijgt de blijkbaar niet te bedwingen behoefte, een kunst te demonstreren die hij zich onlangs, zonder hulp van ouderen, heeft aangeleerd. Met volle mond steekt hij plotseling zijn tong uit en bláást krachtig, waardoor hij een met een onwelvoeglijk geluid gepaard gaande eruptie veroorzaakt, die zowel mijn tors als mijn gezicht groen, wit, bruin of oranje bestippelt. Mijn begrijpelijke ontsteltenis vindt hij een sterke bak. Hij lacht er tenminste schaterend om, een blij geluid, dat vervolgens overgaat in een welgemoed kirren, dat ook pas sinds kort op zijn repertoire staat.

Daar zaterdagmiddag zijn babybox door de winkel bij ons thuis was bezorgd, kon ik hem, na de eerste maaltijd, een première bezorgen.

Het hekwerk stond in de huiskamer opgesteld en ik legde hem voorzichtig op het matrasje.

Op zijn rug uitgestrekt bleef hij aanvankelijk doodstil liggen en keek, langs de spijlen, naar boven met de geïmponeerde blik

van een Hollander die voor het eerst op Rockefeller Plaza staat en ziet hoe al die geweldige wolkenkrabbers zich in het zwerk boren.

‘Kijk, hier moet je mee frutselen,’ zei ik.

En ik gaf hem verantwoord speelgoed, dat we zojuist voor hem hadden aangeschaft.

Het was een torentje van helgekleurde, in elkaar passende plastic bekertjes. Toen ik ze om hem heen, op het matrasje had uitgesteld verwaardigde hij ze met geen blik, maar hij stak wel gretig allebei zijn handen uit naar het goudgestreepte papiertje, waar ze ingezeten hadden. Ik gaf hem dat toen ook maar. Nog steeds op zijn rug liggend spreidde hij het boven zijn hoofd uit – een zonnebader, die op Zandvoort toch zijn krant leest. Vrijwel onmiddellijk ontdekte hij dat hij een sterk lacheffect bereikte, als hij het papier op zijn hoofd legde en dan plotseling wegtrok. Het oude ‘kickeboe’ doet het nog best! Hij schudde tenminste telkens weer van plezier en kraaide de huiskamer vol aanstekelijke vreugde.

Het was dan ook moeilijk, hem op het voorgeschreven tijdstip toch in zijn wieg te doen.

Toen ik hem erin legde keek hij mij aan met een blik vol vertrouwen die getuigde van de verwachting, dat we hier, op een weer geheel andere wijze, lol zouden gaan trappen, maar ik moest hem teleurstellen.

Terug in de huiskamer, hoorde ik hem boven allerlei ontstemde geluiden maken.

Een vader denkt dan: Schreeuw maar aan – ik kom toch niet.

Maar een opa mist daartoe de geestkracht.

Hij wordt onmiddellijk bereden door de vrees dat een slang, een rat of een antilope in de wieg geklommen is en ijlt telkens weer de trap op, om te gaan kijken.

Maar zodra ik binnenkom wordt de protestante uitdrukking op zijn gezicht weggeveegd door een enorme, brede lach en slaat zijn gesim een vrolijke hoek om.

Ha, we gaan weer dollen! denkt hij.

En daar heeft hij dan nog gelijk in ook.

Neen, ik geloof dat opa's armzalige opvoeders zijn...

